

“मीठे बच्चे- सन सोज फादर, मनमतलाई छोडेर श्रीमतमा चल तब नै बाबाको सो गर्न सक्नेछौ ।”

प्रश्न:- कुन बच्चाहरूको रक्षा बाबाले गर्नु नै हुन्छ ?

उत्तर:- जो बच्चाहरू सच्चा छन्, उनीहरूको रक्षा अवश्य हुन्छ । यदि रक्षा हुँदैन भने अवश्य भित्र केही न केही भुट हुनुपर्छ । पढाइ मिस गर्नु, संशयमा आउनु अर्थात् भित्र केही न केही भुट छ । उनीहरूलाई मायाले मुक्का लगाउँछ ।

प्रश्न:- कुन बच्चाहरूको लागि माया चुम्बक हुन्छ ?

उत्तर:- जो मायाको रूपतर्फ आकर्षित हुन्छन्, उनको लागि माया चुम्बक हो । श्रीमतमा चल्ने बच्चाहरू आकर्षित हुँदैनन् ।

ओम् शान्ति । रूहानी बाबा बसेर रूहानी बच्चाहरूलाई सम्भाउनुहुन्छ । रूहानी बाबा हामी रूहानी बच्चाहरूलाई पढाउनुहुन्छ, यो त बच्चाहरूले निश्चय गरेका छन् । जसको लागि नै गायन छ- आत्मा परमात्मा अलग रहे बहुकाल... मूल वतनमा अलग रहँदैनन् । वहाँ त सबै एकै ठाउँमा रहन्छन् । अलग रहन्छन् भने अवश्य वहाँबाट बिछोडिन्छन्, आएर आ-आफ्नो पार्ट खेल्छन् । सतोप्रधानबाट उत्रिँदा-उत्रिँदा तमोप्रधान बन्छन् । बोलाउँछन् पतित-पावन आएर हामीलाई पावन बनाउनुहोस् । बाबाले पनि भन्नुहुन्छ- म हर ५ हजार वर्षपछि आउँछु । यो सृष्टिको चक्र नै ५ हजार वर्षको छ । पहिले तिमी यो जान्दैनथ्यौ । शिवबाबाले सम्भाउनुहुन्छ भने अवश्य पनि कुनै तनद्वारा सम्भाउनुहुन्छ । माथिबाट कुनै आवाज त गर्नुहुन्न । शक्ति वा प्रेरणा आदिको कुनै कुरा छैन । तिमी आत्मा शरीरमा आएर कुराकानी गर्छौ । त्यसैगरी बाबाले पनि भन्नुहुन्छ- म पनि शरीरद्वारा निर्देशन दिन्छु । फेरि त्यसमा जो जति चल्छन्, आफ्नै कल्याण गर्छन् । श्रीमतमा चलून् वा नचलून्, टिचरले भनेको सुनून् वा नसुनून्, आफ्नै लागि कल्याण वा अकल्याण गर्छन् । पढ्दैनन् भने अवश्य फेल हुनेछन् । यो पनि सम्भाउनुहुन्छ- शिवबाबाबाट सिकेर फेरि अरूलाई सिकाउनु छ । फादर सोज सन । शारीरिक पिताको कुरा छैन । उहाँ हुनुहुन्छ रूहानी पिता । यो पनि तिमी सम्झन्छौ- जति हामी श्रीमतमा चल्नेछौं उति वर्सा पाउनेछौं । पूरा चल्नेहरूले उच्च पद पाउनेछन् । न चल्नेहरूले उच्च पद पाउने छैनन् । बाबाले त भन्नुहुन्छ मलाई याद गर्नु भन्ने तिमी पापहरू काटिन्छन् । रावण राज्यमा तिमीमाथि धेरै पाप चढेको छ । विकारमा जानाले नै पाप आत्मा बन्छन् । पुण्य आत्मा र पाप आत्मा अवश्य हुन्छन् । पुण्य आत्माको अगाडि पाप आत्माहरू गएर टाउको टेक्छन् । मनुष्यहरूलाई यो थाहा छैन- देवताहरू जो पुण्य आत्मा छन्, उनीहरू नै पुनर्जन्ममा आउँदा-आउँदा पाप आत्मा बन्छन् । उनीहरू त सम्झन्छन् यी सदैव पुण्य आत्मा छन् । बाबाले सम्भाउनुहुन्छ- पुनर्जन्म लिँदा-लिँदा सतोप्रधानबाट तमोप्रधानसम्म आउँछन् । जब बिलकुलै पाप आत्मा बन्छन् तब फेरि बाबालाई बोलाउँछन् । जब पुण्य आत्मा हुन्छन्, याद गर्ने आवश्यकता रहँदैन । त्यसैले यो तिमी बच्चाहरूलाई सम्भाउनु छ, सेवा गर्नु छ । सबैलाई बाबाले त गएर सुनाउनुहुन्न । बच्चाहरू सेवा गर्न लायक छन् भने बच्चाहरूले नै जानुपर्छ । मनुष्य त दिन-प्रतिदिन असुर बन्दै जान्छन् । पहिचान नहुनाले फाल्नु कुरा गर्न पनि बेर लाग्दैनन् । मनुष्य भन्छन्- गीताका भगवान् कृष्ण हुन् । तिमी सम्भाउँछौ- उनी त देहधारी हुन्, उनलाई देवता भनिन्छ । कृष्णलाई बाबा भनिदैन । यी सबैले त पितालाई याद गर्छन् नि । आत्माहरूका पिता त अरू कोही छैन । प्रजापिता ब्रह्माले पनि भन्छन्- निराकार पितालाई याद गर्नु छ । यी शरीरधारी पिता हुन् । सम्भाउन त धेरै सम्भाइन्छ, धेरैले पूरा नबुझेर उल्टो बाटो हिँडेर जंगलमा पुग्छन् । बाबाले त स्वर्गमा जाने बाटो बताउनुहुन्छ । फेरि पनि जंगलतर्फ जान्छन् । बाबाले सम्भाउनुहुन्छ- तिमीलाई जंगलतिर लैजानेवाला हो- रावण । तिमी मायासँग हार खान्छौ । बाटो बिर्सिपछि फेरि त्यस जंगलको काँडा बन्न पुग्छौ । उनीहरू फेरि स्वर्गमा ढिलो आउँछन् । यहाँ तिमी आएका नै छौ स्वर्गमा जाने पुरुषार्थ गर्न । त्रेतालाई पनि स्वर्ग भनिदैन । २५ प्रतिशत कम भयो नि । त्यसलाई फेलमा गनिन्छ । यहाँ तिमी आएका हो नै पुरानो दुनियाँलाई छोडेर नयाँ दुनियाँमा जान । त्रेतालाई नयाँ दुनियाँ भनिदैन । फेल हुनेहरू त्यहाँ जान्छन् किनकि राम्रो बाटो समात्दैनन् । तल-माथि भइरहन्छन् । तिमी महसुस गर्छौ- जुन याद हुनुपर्ने हो त्यो रहँदैन । स्वर्गवासी जुन हुन्छन् उनीहरूलाई राम्ररी पास भएका भनिन्छ । नत्र फेरि (त्रेतावाला) फेलमा गनिन्छन् । त्यस पढाइमा त फेरि दोहोर्न्याएर पढ्छन् । यसमा अर्को वर्ष पढ्ने कुरा आउँदैन ।

जन्म-जन्मान्तर, कल्प-कल्पान्तर उही जाँच पास गर्छन् जुन कल्प पहिले गरेका थिए । यस ड्रामाको रहस्यलाई राम्रोसँग सम्झनुपर्छ । धेरैले सम्झन्छन् हामी चलन सक्दैनौं । वृद्धलाई हात समातेर हिँडायौं भने उनी चलन सक्छन्, नत्र भने गिर्नेछन् । तर तकदिरमा छैन भने फूल बनाउन जतिसुकै जोड लगाए पनि बन्दैनन् । आँकको पनि फूल हुन्छ । काँडाले त घोच्छ ।

बाबाले कति सम्झाउनुहुन्छ । हिजो तिमीले जुन शिवलाई पुज्दथ्यौं उहाँले आज तिमीलाई पढाइरहनु भएको छ । हरेक कुरामा पुरुषार्थको लागि नै जोड दिइन्छ । देख्नमा आउँछ— मायाले राम्रा-राम्रा फूलहरूलाई तल खसालिदिन्छ । हाडखोर तोडिदिन्छ, जसलाई फेरि विश्वासघाती भनिन्छ । जो एक राजधानीलाई छोडेर अर्कोमा जान्छ उसलाई ट्रेटर भनिन्छ । बाबाले पनि भन्नुहुन्छ मेरो बनेर फेरि मायाको बन्छौं भने उसलाई विश्वासघाती (ट्रेटर) भनिन्छ । उसको चलन नै अर्कै हुन्छ । अब बाबा मायाबाट छुटाउन आउनुभएको छ । बच्चाहरूले भन्छन्— माया ठूलो दुस्मन हो, आफ्नो तर्फ धेरै खिच्छ । माया मानौं चुम्बक हो । यस समयमा चुम्बकको रूप धारण गर्छ । कति सुन्दरता (कृत्रिम) दुनियाँमा बढेको छ । पहिले यी सिनेमा आदि कहाँ थिए र ! यी सबै १०० वर्षमा निकलेका हुन् । बाबा त अनुभवी छन् नि । त्यसैले बच्चाहरूले यस ड्रामाको गहन रहस्यलाई राम्रोसँग सम्झनु छ, हरेक कुरा एक्युरेट निश्चित छ । सय वर्षमा यो मानौं स्वर्ग बनेको छ, प्रतिरोधको लागि । त्यसैले बुझिन्छ— अब स्वर्ग छिटै हुनु छ । साइन्स पनि धेरै काममा आउँछ । यो त धेरै सुख दिनेवाला पनि छ नि । त्यो सुख स्थायी होस् त्यसको लागि यस पुरानो दुनियाँको विनाश पनि हुनु छ । सत्ययुगको सुख छ नै भारतवर्षको भाग्यमा । उनीहरू त आउँछन् नै पछि, जब भक्तिमार्ग शुरु हुन्छ, जब भारतवासी गिर्छन् तब अरू धर्मका नम्बरवार आउँछन् । भारतवर्ष गिर्दा-गिर्दा एकदमै जमिनमा आइपुग्छ । फेरि चढ्नु छ । यहाँ पनि चढ्छन् फेरि गिर्छन् । कति गिर्छन् कुरै नसोध । कतिले त बाबाले पढाउनुहुन्छ भन्ने कुरा मान्दै मान्दैनन् । राम्रा-राम्रा सेवाधारी जसको बाबाले महिमा गर्नुहुन्छ उनीहरू पनि मायाको चम्बामा आउँछन् । कुस्ती हुन्छ नि । मायाले पनि यसरी लड्छ । एकदमै पूरा गिराइदिन्छ । पछि गएर तिमी बच्चाहरूलाई थाहा हुँदै जानेछ । मायाले पूरा सुताइदिन्छ । फेरि पनि बाबाले भन्नुहुन्छ— एकचोटि ज्ञान सुनेको छ भने स्वर्गमा अवश्य आउनेछन् । तर पद भने पाउन सक्ने छैनन् । कल्प पहिले जसले जुन पुरुषार्थ गरेका छन् वा पुरुषार्थ गर्दा-गर्दा गिरेका छन्, यसरी नै अहिले पनि गिर्छन् र चढ्छन् । हार र जित हुन्छ नि । सारा कुरा बच्चाहरूको यादमा आधारित छ । बच्चाहरूलाई यो अखुट खजाना मिल्छ । उनीहरू त कोही लाखौंको कंगाल हुन्छन् । कोही लाखौंको धनवान बन्छन्, त्यो पनि एक जन्मको लागि । अर्को जन्ममा यति धन कहाँ रहन्छ र ! कर्मभोग पनि धेरै छ । वहाँ स्वर्गमा त कर्मभोगको कुरा हुँदैन । यस समयमा तिमी २१ जन्मको लागि कति जम्मा गर्छौं । जसले पूरा पुरुषार्थ गर्छ, पूरा स्वर्गको वर्सा पाउँछ । बुद्धिमा रहनुपर्छ— हामी वास्तवमा स्वर्गको वर्सा पाउँछौं । फेरि तल गिर्नेछौं भन्ने ख्याल गर्नु छैन । यी सबैभन्दा बढी गिरे अब फेरि चढ्नु नै छ । स्वतः पुरुषार्थ पनि हुँदै जान्छ । बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— हेर, माया कति प्रबल छ । मनुष्यहरूमा कति अज्ञान भरिएको छ, अज्ञानताको कारणले पितालाई पनि सर्वव्यापी भनिदिन्छन् । भारतवर्ष कति फस्टकलास थियो । तिमी सम्झन्छौं— हामी यस्ता थियौं, अब फेरि बनिरहेका छौं । यी देवताहरूको पनि कति महिमा छ, तर तिमी बच्चाहरू बाहेक अरू कसैले जान्दैन । तिमी नै जान्दछौं— बेहदका बाबा, ज्ञानसागर आएर हामीलाई पढाउनुहुन्छ फेरि पनि मायाले धेरैलाई संशयमा ल्याइदिन्छ । भूट-कपट छोड्दैनन् । बाबाले भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, आफ्नो सच्चा-सच्चा चार्ट लेख । तर देह-अभिमानको कारणले सत्य बताउँदैनन् । त्यसैले त्यो पनि विकर्म बन्छ, सत्य बताउनुपर्छ नि । नत्र फेरि धेरै सजाय खानुपर्छ । गर्भजेलमा पनि धेरै सजाय मिल्छ । भन्छन्— तोबा-तोबा... (हाय-हाय) हामी फेरि यस्तो गर्नेछैनौं । जस्तै, कसैलाई पिट्दा पनि यसरी माफी माग्छन् । सजाय मिल्दा पनि यस्तो गर्छन् । अहिले तिमी बच्चाहरू सम्झन्छौं— मायाको राज्य कहिलेदेखि शुरु भएको छ । पाप गरिरहन्छन् । बाबाले देख्नुहुन्छ— यो त्यति मीठो नम्र(मुलायम) बन्दैन । बाबा कति मुलायम बच्चा समान चलनुहुन्छ, किनकि ड्रामामा चलिरहन्छन् । भन्नुहुन्छ— जे भयो ड्रामाको भावी । सम्झाउनुहुन्छ— अबदेखि यस्तो नगर । यी बापदादा दुवै सँगै छन् नि । दादाको मत आफ्नो, ईश्वरको मत आफ्नो छ । यो मत कसले दिन्छ सम्झनुपर्छ । यी पनि पिता हुन् नि । पिताको त मान्नुपर्छ । बाबा त बडा बाबा

हुनुहुन्छ नि, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— यस्तो सम्भ्र शिवबाबाले सम्भ्राउनुहुन्छ । बुझेनौ भने पद पनि पाउनेछैनौ । ड्रामाको योजना अनुसार बाबा पनि हुनुहुन्छ, दादा पनि छन् । बाबाको श्रीमत मिल्छ । माया यस्तो छ जसले महावीर, पहलवानबाट पनि कुनै न कुनै उल्टो काम गराइदिन्छ । बुझिन्छ— यो बाबाको मतमा छैन । स्वयं पनि महसुस गर्छन्— म आफ्नो आसुरी मतमा छु । श्रीमत दिनेवाला आएर उपस्थित हुनुभएको छ । उहाँको हो श्रीमत । बाबा भन्नुहुन्छ— यिनको यदि कुनै यस्तो मत मिले पनि म ठीक गर्नेवाला बसेको छु । फेरि पनि मैले रथ लिएको छु नि । मैले रथ लिएपछि नै यिनले गाली खाए । नत्र कहिल्यै गाली खाएनन् । मेरो कारणले कति गाली खान्छन् । त्यसैले यिनको पनि सम्भ्राल गर्नुपर्छ । बाबाले रक्षा अवश्य गर्नुहुन्छ । जसरी बच्चाहरूको रक्षा पिताले गर्छन् नि । जति सच्चाइमा चल्छौ उति रक्षा हुन्छ । भूटाको रक्षा हुँदैन । तिनीहरूको त सजाय कायम हुन्छ । त्यसैले बाबा सम्भ्राउनुहुन्छ— मायाले त एकदम नाकमा समातेर खतम गरिदिन्छ । बच्चाहरूले महसुस गर्छन् मायाले खान्छ अनि फेरि पढाइ छोडिदिन्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— पढाइ अवश्य पढ । कहाँ कसको दोष छ र ! यसमा जस्तो जसले गर्छ, भविष्यमा त्यही पाउनेछ किनकि अहिले दुनियाँ बदलिइरहेको छ । मायाले यसरी मुक्का लगाउँछ जसकारण त्यो खुशी रहँदैन । फेरि चिल्लाउँछन्— बाबा, थाहा छैन के हुन्छ ?

युद्धको मैदानमा धेरै खबरदार रहन्छन् कहीं कसैले मुक्का नमारोस् । फेरि पनि बलवान् छ भने अर्कोलाई गिराइदिन्छ । फेरि अर्को दिनको लागि राख्छन् । यो मायाको लडाईं त अन्तसम्म चलिरहन्छ । तल-माथि भइरहन्छन् । कति बच्चाहरूले सत्य बताउँदैनन् । इज्जतको धेरै डर रहन्छ— बाबाले फेरि के भन्नुहोला । जबसम्म सत्य बताउँदैनौ तबसम्म अगाडि बढ्न सक्दैनौ । भित्र खट्किरहन्छ, फेरि वृद्धि हुन्छ । आफैँ सत्य कहिल्यै बताउँदैनन् । कहीं दुई जना छन् भने सम्भ्रन्छन्— यसले बाबालाई सुनाउँछ भने म पनि सुनाउँछु । माया ठूलो दुस्मन हो । सम्भ्रइन्छ यिनको तकदिरमा यति उच्च पद छैन, त्यसैले सर्जनसँग लुकाउँछन् । लुकाउनाले बिमारी छुट्दैन । जति लुकाउँछौ उति गिर्दै जानेछौ । भूत त सबैमा छन् नि । जबसम्म कर्मातीत अवस्था बन्दैन, तबसम्म खराब दृष्टि (क्रिमिनल आई)ले पनि छोड्दैन । सबैभन्दा कडा दुस्मन हो काम । कति गिर्छन् । बाबाले त घरी-घरी सम्भ्राउनुहुन्छ— शिवबाबा सिवाय कोही देहधारीलाई याद गर्नु छैन । कति त यति पक्का छन्, जसलाई कहिल्यै कसैको याद पनि आउँदैन । पतिव्रता स्त्री हुन्छन् नि, उनको कुबुद्धि हुँदैन । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार :-

- १) हामीलाई पढाउने स्वयम् ज्ञानका सागर, बेहदका बाबा हुनुहुन्छ, यसमा कहिल्यै संशय ल्याउनु हुँदैन, भूट-कपट छोडेर आफ्नो सच्चा-सच्चा चार्ट राख्नु छ । देह-अभिमानमा आएर कहिल्यै विश्वासघाती (ट्रेटर) बन्नु छैन ।
- २) ड्रामालाई बुद्धिमा राखेर बाबा समान धेरै मीठो मुलायम (नम्र) भएर रहनु छ । आफ्नो अहंकार देखाउनु छैन । आफ्नो मतलाई छोडेर एक बाबाको श्रेष्ठ मतमा चल्नु छ ।

वरदान:- सबैप्रति आफ्नो प्रेमको दृष्टि र भावना राख्नेवाला सर्व प्रिय फरिश्ता भव

स्वप्नमा पनि कसैको पासमा फरिश्ता आउँछ भने कति खुशी हुन्छ । फरिश्ता अर्थात् सबैको प्यारो । हृदको प्यारो होइन, बेहदको प्यारो । जसले प्यार गर्छ उसको प्यारो होइन तर सर्व प्रिय । कोही जस्तोसुकै आत्मा होस् तर तिम्रो दृष्टि, तिम्रो भावना प्यारको होस्— यसलाई भनिन्छ सर्व प्रिय । कसैले अपमान गरोस्, घृणा गरोस् तापनि उसप्रति प्यार र कल्याणको भावना उत्पन्न होस् किनकि त्यस समयमा ऊ परवश छ ।

स्लोगन:- जो सर्व प्राप्तिबाट सम्पन्न छ उही सदा हर्षित, सदा सुखी र भाग्यवान् हो ।

✽ शब्दार्थ:- सन सोज फादर— बच्चाको बुवाको प्रत्यक्ष गराउँछ

फादर सोज सन— बुवाले बच्चाको प्रत्यक्ष गराउँछन्